

Inskriften är följande:

Översättning: och stenar resa efter Ofeg, sin son. Hjelpe Kristus hans ande och
 as själ!

Pl. 11: B. 804.

Ristningen utgör ett stycke slinga med runorna: **ialbi · kup as ant** »Hjälpe Gud hans ande!», vilket utgör slutet av en inskrift.

Pl. 12: B. 806.

Inskriften är i B. 806 följande:

ian. Mittytan: uas : unt hifni bistr
55 60 65 70

Om inskriftens läsning och tydning anmärker Bugge, *Runverser* s. 172 följande: »L:s Læsning af andet Navn som **stain** har ingen Hjemmel. B. har **slu** * **a**. Deri formoder jeg icke **slura** efter L. 710, men heller **slupi**, saa at sidste Rune er læst feil. **slupi** *Slóði* er et i Södermanland og Upland almindeligt Navn; se Thomsen, Ryska rikets grundläggning. S. 125. Eller ogsaa **slupa**, saa at **paia** skulde sammenfatte masc. og fem., jfr L. 493. Rummet viser, at der efter **raispu** har staat mere end [**stai**]nu. Stephens læser: [**stain** **þ**]inu; men denne Form af Demonstrativet finder jeg ellers ikke. Og på det af Stephens antagne Tilnavn **uksniauini** 'Okseven' tror jeg af let forstaaelige Grunde ikke. Indskriften lader sig ikke sikkert tolke, da Stenen er tabt. Jeg er tilbøielig til at formode: : **raispu** : [**stain** : **at** **a**]nunt : **fapur** : **sin** : **hirsi** · **uksnialan** **ian**. **Ń** vilde da være læst feil for **Ń**. Verserne vilde da være at henhøre til 5-stavelser: *her si hug sni allan en vas und hi fni bestr*

»den hugdjærve Herser, som var under Himmelen bedst». Ellers forekommer *hersir* i svenske Indskrifter ikke som Appellativ. Men ogsaa andre Udfyldninger af Faderens Navn er mulige, f. ex. [ku]nuat, Gunnvat. Adj. *hugsniállr* forekommer i Oldislandsk.»

Att B. 806 innehåller felläsningar, är uppenbart; redan L. 870 har rättat 6—8 iuk till auk och Bugge torde ha rätt i sin förmodan, att 9—13 sluia är fel för slupi Slode, då detta namn förekommer i närheten som namn på resaren av Sö. 141 Löten och Sö. 2 Axala, vilken säkerligen haft en ansedd ställning och här jämte sin broder reser sten efter fadern. På Sö. 165 Grinda åberopas det åter som den avlidnes berömmelse, att han varit brorson eller systerson till Sven. Svårigheten består i att avgöra, vad för övrigt är felaktigt, då stenen är förlorad.

Efter 18—23 raispu har säkerligen stått stain, utan pron. »denne», såsom Sö. 126 Fagerlöt, 163 Rycksta, 167 Landshammar, 165 Grinda, 170 Nälberga, vilket måste antagas, enär utrymmet enl. B. 806 med nätt nöd medgiver att utfylla [stain · at] jämte följande namn [k]unuat, varvid pricken framför 30 at måste vara felaktig. Inskriften företer eljest ingen förväxling av t a och t n, varför utfyllningen [k]unuat är att föredraga framför anunt, som å andra sidan ger större utrymme och är ett vanligare namn. Vanligare är, att namnet står framför än efter fapur · sin, varför hirsir icke torde vara den avlidnes namn utan en berömmande beteckning, måhända alltså, som Bugge antager, en motsvarighet till fvn. *hersir* »hövding över ett härad», som dock i Norge väsentligen tillhör tiden före Islands bebyggande, från vilken tid ock i *Landnåma* nämnes: *Gormr hersir dgætr i Svíþjóð*. Tolkningen 45—53 uksniauin *hugsniállan* förutsätter två felläsningar av 51 och 52, och 51 är i själva verket ingen riktig runa u utan snarare stupat k. Troligt är ju, att 47—53 ack. sg. m. *sniállan*, som annars finns tillagt till släktskapsord (»fader», »son») eller till det berömmande ordet *drængr*, även här är tillagt ett berömmande ord, nämligen hirsir, och det är då möjligt, att det här varit förbundet med den av Bugge antagna första leden, då uk annars måste uppfattas som »och» men *hærsir ok sniállan* icke äger motstycke. Med orätt synes mig däremot Bugge fatta 54—57 ian som æn; i överensstämmelse med Sö. 126 Fagerlöt, 137 Aspa, 170 Nälberga, 173 Tystberga bör det vara han, i det 54 i är felläst för h. I *Runverser* s. 171 har jag antagit, att blott *Han vas*

und hifni bæstr

är vers, jfr den tvåstaviga versen Sö. 138 Aspa.

Översättning: Sven och Slode, de reste stenen (efter Gun)vat, sin fader, en härse med modig håg. Han var under himmelen bäst.

137. Aspa, Ludgo sn, Rönö hd.

Pl. 62, 63. Pl. 12: 807.

Litteratur: B. 807; L. 868; Ransakn. 1667—84; Liljegren, Runlära s. 83 f.; Stephens, ONRM II, 645, III, 355; Runverser s. 163.

Runstenen står vid landsvägens västra sida invid hörnet av doktorsboställets trädgård, 85 steg norr om vägen till Lid. 90 steg söder om denna väg ligger på vägens västra sida den runda tingshögen, längre från vägen en annan hög.

Ämnet är gråsten. Höjden är 1,85 m, bredden vid foten 82 cm, i toppen 38 cm. Nordsidans slinga är 10—11 cm bred; på sydsidan är högra slingan 10—11 cm, mittslingan 18 cm, vänstra slingan 16—18 cm.

Inskriftens första mening, som är på prosa, är ristad längs norra sidans vänstra kant nedifrån uppåt. Den metriska fortsättningen börjar nedtill i sydsidans mellersta slinga,